

РЕШЕНИЕ

№ 2947

гр. С., 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 123 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И.Г.М.

при участието на секретаря И.И.И.
като разгледа докладваното от И.Г.М. Гражданско дело № 20211110146180
по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са от А. К. В. от гр. ***** срещу /ФИРМА/, гр. ***** обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 200 КТ за имуществени вреди, както следва:

- за сумата от 131204 ЕВРО (сто тридесет и една хиляди двеста и четири евро) с включен ДДС – обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в бъдещи сигурни вреди – закупуване на протеза и протезни ръкавици, вследствие на трудовата злополука, настъпила на 19.02.2021 г. и настъпилите в пряка причинно-следствена връзка с нея телесни увреждания, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане;

- за сумата от 131204 ЕВРО (сто тридесет и една хиляди двеста и четири евро) – обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в бъдещи сигурни вреди – закупуване на нови протези и протезни ръкавици, вследствие на трудовата злополука, настъпила на 19.02.2021 г. и настъпилите, в пряка причинно-следствена връзка с нея телесни увреждания, след изминаване на 5 /пет/ години от датата, на която е поставена първата протеза и ръкавиците по т. 1, поради тяхното износване и необходимост от подмяна на всеки 5 (пет) години, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до

окончателното изплащане;

- за сумата от 1641 ЕВРО (хиляда шестстотин четиридесет и едно евро)
– разходи за провеждане на обучение в Дудерщат, Германия.

- за сумата от 32500 лв. (тридесет и две хиляди и петстотин лева) – парично обезщетение за пропуснати ползи, изразяващи се в разликата между нетното месечно възнаграждение за положен труд, което ищещът би получил, ако бе продължил да работи на длъжността си към датата на трудовата злополука и обезщетенията получени от НОИ и трудовото му възнаграждение по настоящия му трудов договор за периода от 19.02.2021 г. до 07.12.2060 г.;

- ежемесечно за сумата от 1000 лв. (хиляда лева) – парично обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи за придружител – болногледач, при 12-часов работен ден, седем дни в седмицата, както и през празничини и официални почивни дни, считано от 19.02.2021 г. пожизнено, ведно със законната лихва върху всяка просочена вноска, като първата е считано от датата на исковата молба, до окончателното им изплащане;

Претендира се присъждане на направените по делото съдебно – деловодни разноски.

Ответникът – /ФИРМА/, гр. *****, чрез процесуалния пълномощник адвокат Т. Т., в писмен отговор на исковата молба от 07.10.2021 г. оспорва предявените искове, като излага съображенията си за това. Прави възражение за проявена от страна на ищеща груба небрежност, тъй като ищещът „сам, по неясни и необясними причини е поставил ръката си в машината, когато същата е била в режим на затваряне, при неизключено електрозахранване и съответно това е довело до премазване на дясната му ръка“. Ответникът поддържа становище, че „пострадалият съм е причинил увреждането си, проявявайки груба небрежност със собственото си поведение, като не е взел необходимите мерки за безопасното извършване на работата и не е действал съобразно утвърдените нормативни и технически правила“. Излага се становище, че е налице липса на елементарно старание и внимание, както и умишлено пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. Поддържа се наличие на предпоставките за прилагане на чл. 201, ал. 2 КТ. Моли се съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове, евентуално да намали завишенните по размер претенции, както и да присъди на ответника направените по делото разноски.

Софийският районен съд, II Г.О., 123 състав, като взе предвид събранието по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и обсъди наведените от страните доводи, съгласно разпоредбите на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не се спори между страните, а и ангажирания по делото от ответника , в препис, Трудов договор № 049 от 01.02.2021 г., се установява че между страните по делото валидно е възникнало на 01.02.2021 г. и е съществувало, включително и към 19.02.2021 г. трудово правоотношение по трудов договор , по което ответникът е бил работодател, а ищецът – работник, заемаш длъжността «Машинен оператор, производство на пластмасови изделия» в отдел /ФИРМА/ и месторабота ПРОИЗВОДСТВЕН ЦЕХ в гр. ******, ул.*****.

От ангажираните по делото писмени доказателства – Декларация за трудова злополука, подадена от управителя на /ФИРМА/, Б. С. на 24.02.2021 г. пред ТП на НОИ с вх. № 147/24.02.2021 г., Протокол № 29 от 26.04.2021 г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката, станала на 19.02.2021 г., съставен на основание чл. 58, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване от Комисия в смесен състав с двама представители на работодателя /ФИРМА/, Главен инспектор в Дирекция Инспекция по труда – С. – град и с председател – Старши инспектор по осигуряването при ТП на НОИ – С. град, Разпореждане № 30329 от 07.05.2021 г. на длъжностно лице при ТП на НОИ – С. град и голям брой медицински документи, от съдебно – медицинската експертиза, изготвена от вещо лице д-р В. В., както и от съдебната видеотехническа експертиза, изготвено от вещото лице П. Ц. В., заключенията на които експертизи са приети от съда, като неоспорени от страните по делото се установява, че на 19.02.2021 г. около 07.00 часа А. К. В. по време на изпълнение на служебните си задължения – през време и по повод на извършваната работа – производство на изделия от полимер, при зареждане на матрицата и задействане на пресата в режим на затваряне (пресоване), дясната ръка на работника А. К. В. се притиска и премазва, вследствие на което пострадалият получава „Руптура на артерия. Травматична ампутация на десен горен крайник и палеца на същата ръка“. Последното внезапно увреждане на здравето на А. К. В. е квалифицирано като “ТРУДОВА ЗЛОПОЛУКА” от органа по чл. 60, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), след надлежно проведено разследване по реда на

приетата на основание чл. 57, ал. 3 от КСО Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /обн. ДВ бр. 6 от 21 януари 2000 г., в сила от 01.01.2000г./.

Видно от Експертно решение № 2934 от заседание № 207 от 08.12.2021 г. на ТЕЛК към МБАЛ ***** е, че при преосвидетелстването на А. К. В., е прието от компетентните здравни органи, че като последица от смазването и травматичната ампутация на горен крайник при трудовата злополука, А. В. е работоспособен, но има трайно намалена работоспособност определена на 95 %, без чужда помощ, считано от датата на преосвидетелстване – 08.12.2021 г., както и, че същият може да упражнява трудова дейност съобразена с противопоказните условия – бимануален физически труд.

Работодателят, на основание чл. 200 от КТ, носи отговорност за всички имуществени вреди, причинени на работника или служителя, които са в пряка причинно-следствена връзка с реализираната трудова злополука.

Дължимото на работника обезщетение за вреди от трудова злополука се намалява, съобразно чл. 201, ал. 2 от КТ, само когато той е допуснал груба небрежност и с това е допринесъл за злополуката. Груба небрежност се отчита, когато работникът е съзнавал, че може да настъпят вредоносните последици – предвиждал ги е, но самонадеяно се е надявал да ги предотврати. В този смисъл е и константната съдебна практика. Не всяко нарушение на правилата за безопасност на труда мотивира приложение на чл. 201, ал. 2 КТ, а само подчертано субективното отношение на пострадалия, довело до осъществяване на грубата небрежност от негова страна, като елемент от неговото виновно действие.

Намаляване на отговорността на работодателя може да има само вследствие съпричиняване при допусната груба небрежност – липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. Съпричиняването при допусната груба небрежност има своите степени, които в съответствие с обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства са критериите за намаляване на обезщетението. При всички положения, обаче на работника следва да бъде проведен първоначален инструктаж за безопасност при работа. Ангажираната в тази насока от ответника Служебна бележка № 049/01.02.2021 г. (лист 327

от делото), е изключена от доказателствата по делото, при наличие предпоставките на чл. 183 ГПК за това (лист 446 от делото). От друга страна оспорването на подписа, положен от името на работника В. в протокола от 02.02.2021 г. за успешно издържан изпит по правилата за безопасни и здравословни условия на труд (лист 383 от делото), е доказано посредством заключението на съдебно – почерковата експертиза, прието от съда, като неоспорено от страните и което съдът кредитира, като дадено вярно и безпристрастно от вещо лице Д. В., съответно недоказано е останало твърдяното от ответника – работодател обстоятелство, че пострадалият работник В. е преминал съответното обучение за изпълнение на длъжността, която е заемал при ответника, след което успешно е издържал проведения от работодателя изпит в деня следващ назначаването му – 02.02.2021 г. При положение, че не се установява работникът да е надлежно инструктиран от страна на работодателя за начина, по който следва да изпълнява **безопасно** възложената му по трудовия договор работа с поверената за работа машина – хидравлична преса, няма основание, поради което да се изисква работникът да спазва правила и норми, които не са му коректно разяснени.

Като има предвид изложеното, както и констатацията на тричленната съдебно – техническа експертиза, заключението на която е прието от съда, като неоспорено от страните и което съдът кредитира като дадено вярно и безпристрастно от трите вещи лица инж. В. К., инж. А. З. и инж. Е. Г., че е допустимо и отговаря на изискванията, при спазване на мерките за здравословни и безопасни условия на труд и всички предвидени мерки с оглед разпоредбите за експлоатация на машина като процесната хидравлична преса, да се зарежда машината без да е изключено захранването ѝ, настоящият съдебен състав приема, че макар причината за възникване на злополуката да е неспазване мерките за здравословни и безопасни условия на труд от страна на А. К. В., не е налице основание за прилагане нормата на чл. 201, ал. 2 КТ, установяваща предпоставките за намаляване отговорността на работодателя, а възражението на ответника в този смисъл, настоящият съдебен състав намира за неоснователно. До приложение на последната норма не може да се стигне и поради констатираните от Комисията с участие на двама представители на ответника работодател по Протокол № 29 от 26.04.2021 г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката, станала на 19.02.2021 г., съставен на основание чл. 58, ал. 1 от Кодекса за

социално осигуряване (лист 22 – лист 27 от делото) нарушения от страна на работодателя /ФИРМА/ в нормативни актове, касаещи пряко осъществяваната от ищеща трудова дейност, при изпълнение на която е реализирана трудовата злополука, вследствие на която е травматично ампутирана дясната ръка на пострадалия ищещ. Според неоспореното от страните по делото заключение на тричленната съдебно – техническа експертиза „процесната машина не е била обезопА.а с необходимите мерки за безопасност нито фабрично, нито от работодателя в деня на злополуката“. Според трите вещи лица задължителните предпазни мерки за обезопасяване на машината в оперативен режим, които не са били взети за блокиране движението на работния плот на пресата при поява на тяло или предмет в зоната на движение, се изразяват в липсата на допълнително монтиран предпазен механичен щит, свързан с датчик, който прекъсва електрическото захранване на хидравличната преса при движение или преместване на щита по време на извършване на работен ход.

Задължението на работодателя да осигури безопасни и здравословни условия за изпълнение на трудовите задължения от страна на работниците или служителите, не се изчерпва само с осигуряване на такива в началото на изпълнението на задълженията, а включва и задължението му да поддържа съществуването им през цялото време на изпълняването на работата. Последното се реализира и чрез осъществяване задължението на работодателя за контрол за изпълнението на трудовите задължения на работниците или служителите, свързани с осигуряването на безопасни и здравословни условия на труд, като при установяването на такива да предприеме мерки, включително и дисциплинарни за отстраняването на тези нарушения. Когато работодателят не предприеме такива мерки, при наличието на постоянна практика, нарушаща правилата за безопасна работа, при настъпила вследствие на това трудова злополука не се прилагат правилата на грубата небрежност по чл. 201, ал. 2 от КТ. В този смисъл е и Решение № 268 от 25.03.2021 г. на ВКС по гр. дело № 1030/2020 г., IV ГО, ГК.

Всичко изложено по – горе мотивира настоящия състав на Софийски районен съд да приеме, че в конкретния казус не може да намери приложение нормата на чл. 201, ал. 1 КТ, изключваща отговорността на работодателя, нито намира приложение нормата на чл. 201, ал. 2 КТ, установяваща

предпоставките за намаляване отговорността на работодателя, а възражението на ответника в този смисъл, се явява неоснователно.

Установява се от събраните в процеса по делото медицински документи и от заключението на съдебно – медицинската експертиза, изготовена от вещо лице д-р В. В., прието от съда, като неоспорено от страните и което съдът кредитира, като дадено вярно и безпристрастно от вещото лице, че вследствие установената трудова злополука, реализирана на 19.02.2021 г., е настъпила ампутация на десния горен крайник на пострадалия А. К. В., което налага необходимост от поставяне на съответната протеза с протезни ръкавици, които влизат в цената на протезата. Вещото лице в заключението си подробно е пояснило какво представляват различните предлагани протези, приложими към конкретното увреждане, като сочи, че поставянето на протезата, поддръжката ѝ, както и други свързани услуги, се извършват в Център за протезиране «*****» и «*****» - гр. С., като поддръжката на поставената протеза и други услуги в бъдещ аспект, се извършват от фирмата, поставила протезата в гаранционния срок, който варира от 5 до 10 години, в зависимост от избрания от пациента пакет на закупуване. Изготвянето на една протеза със съответните екстри зависи от желанието на пациента и от това се оформя крайната цена на протезата. Обучението за употреба на протезата влиза в цената на протезата и се извършва във фирмата, откъдето е закупена и поставена протезата. Козметичните протези с пасивно задвижване с протокол от ЛКК се поемат от Здравната каса и са безплатни за пациента. С миоелектричната протеза на стойност около 120000 лв., може да се компенсира полученото от ищеща увреждане и той ще може да извършва по – фини целеустремени дейности. Съдът приема, че именно с поставянето на миоелектрична протеза може в някаква степен (не напълно) да се репарира претърпяната безвъзвратно физическа загуба на присъщо необходимия на всеки човек в обичайното ежедневие и личен живот горен десен крайник, поради което и предвид гореизложеното относно отговорността на работодателя, ответникът следва да понесе материалния разход за него.

Относно средната пазарна стойност с ДДС на миоелектрична протеза с електрическо задвижване, от поставянето на каквато се нуждае пострадалия ищещ, съдът възприема и кредитира, като дадено вярно и безпристрастно заключението на съдебно – счетоводната експертиза, изготовено по делото от

вещото лице В. Х., прието от съда като неоспорено от страните – 122960 лв., до размер на която сума съдът приема за основателен и доказан по размер предявения иск с право основание чл. 200 от Кодекса на труда за парично обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в бъдещи сигурни вреди – закупуване на протеза и протезни ръкавици, вследствие на трудовата злополука, настъпила на 19.02.2021 г. и настъпилите в пряка причинно-следствена връзка с нея телесни увреждания.

Предвид горното, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 122960 лв. – парично обезщетение за бъдещи сигурни имуществени вреди – закупуване на миоелектрична протеза с електрическо задвижване и протезни ръкавици, вследствие на трудовата злополука, реализирана на 19.02.2021 г. и настъпилата в пряка причинно-следствена връзка с нея травматична ампутация на горния десен крайник на А. К. В., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 05.08.2021 г. до окончателното изплащане – по предявения иск с право основание чл. 200 от Кодекса на труда. Този иск за разликата над 122960 лв. до пълния предявен размер от 131204 ЕВРО (с левова равностойност 256612.72 лв. = 131204 ЕВРО x 1.95583 лв.) следва да бъде отхвърлен като недоказан по размер.

Съдът, като има предвид обстоятелството, че отсега занапред е неясно какъв точно ще бъде срокът на годност на избраната от ищеца миоелектрична протеза с електрическо задвижване с протезни ръкавици, предвид широкия диапазон на предлагани гаранционни срокове на подобни протези – между 5 и 10 години от момента на поставянето, предвид обстоятелството, че към изтичане на гаранционния период на избраната от ищеца протеза, за която съдът по – горе определи обезщетение в размер на 122960 лв., е неясно какви ще бъдат икономическите условия на пазара, включително на медицински изделия и протези (инфлация или дефлация) и до каква степен ще бъдат развити технологиите, което от своя страна може да доведе както до значително понижаване в цените на подобен вид медицински изделия, така и до евентуално тяхно повишаване в случай на инфлация, намира за недоказан по основание и по размер втория предявен иск с право основание чл. 200 КТ за сумата от 131204 ЕВРО – обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в бъдещи сигурни вреди – закупуване на нови протези и протезни ръкавици, вследствие на трудовата злополука, настъпила на 19.02.2021 г. и

настъпилите, в пряка причинно-следствена връзка с нея телесни увреждания, след изминаване на 5 /пет/ години от датата, на която е поставена първата протеза и ръкавиците, поради тяхното износване и необходимост от подмяна на всеки 5 (пет) години, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до окончателното изплащане. Така претендиралите вреди, предвиддани от ищеща в далечното бъдеще, са несигурни и неустановени по основание и по размер, недопустимо е да се предполагат, поради което и този иск следва да бъде отхвърлен изцяло със законните последици.

Като има предвид установеното от съдебно – медицинската експертиза обстоятелство, че обучението за употреба на протезата влиза в цената на протезата и се извършва във фирмата, откъдето е закупена и поставена протезата в гр. С., настоящият съдебен състав намира за недоказан по основание и по размер предявения иск с правно основание чл. 200 КТ за сумата от 1641 ЕВРО (с левова равностойност 3209.52 лв. = 1641×1.95583 лв.) – разходи за провеждане на обучение в Дудерщат, Германия, поради което същият следва да бъде отхвърлен.

Съдът, като има предвид установеното от неоспореното от ищеща заключение на съдебно – медицинската експертиза обстоятелство, че към момента на осъществения от вещото лице д-р В. личен медицински преглед на ищеща – 25.10.2022 г., ищещът няма нужда от придружител / личен асистент, както и предвид обстоятелството, че по делото липсват доказателства за реално направен от ищеща разход за заплащане и в периода от 19.02.2021 г. до 25.10.2022 г. за личен асистент, намира за изцяло недоказан по основание и по размер предявения иск с правно основание чл. 200 КТ за сумата от по 1000 лв. ежемесечно – парично обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи за придружител – болногледач, при 12-чиров работен ден, седем дни в седмицата, както и през празнични и официални почивни дни, считано от 19.02.2021 г. пожизнено, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска, като първата е считана от датата на исковата молба, до окончателното им изплащане, поради което този иск следва да бъде отхвърлен изцяло със законните последици.

Страните по делото не спорят, от медицинската документация, събрана по делото като доказателства, както и от заключението на съдебно – счетоводната експертиза се установява, че в периода от 19.02.2021 г. до

25.09.2021 г. А. К. В. е бил в разрешен от здравните органи отпуск, поради временна нетрудоспособност вследствие реализираната на 19.02.2021 г. трудова злополука.

Работодателят, на основание чл. 200 от КТ, носи отговорност за причинените на работника или служителя имуществени вреди, в следствие трудова злополука, причинила временна неработоспособност и довела до понико заплащане – получаване на болнично обезщетение вместо трудово възнаграждение, като отговорността на работодателя е до размер на разликата между полученото месечно болнично обезщетение и трудовото възнаграждение, което работникът или служителят би получил, ако изпълняваше трудовите функции на заеманата преди трудовата злополука длъжност. Относно работоспособността на А. В., съдът държи сметка за препоръките, дадени на пострадалия ищец в Експертно решение № 2934 от заседание № 207 от 08.12.2021 г. на ТЕЛК към МБАЛ ***** и установеното от съдебно – медицинската експертиза, приета по делото – че ищецът, след поставяне на съответната протеза, може да работи като портиер.

Установява се от заключението на съдебно – счетоводната експертиза, прието от съда като неоспорено от страните по делото и което съдът кредитира като дадено вярно и безпристрастно от вещото лице, че в периода от 19.02.2021 г. до месец 08.2021 г., включително ищецът е получил обезщетение за временна нетрудоспособност общо с 66.47 лв. по – малко в сравнение с получаваното нетно трудово възнаграждение преди злополуката. Други разлики в заплащането реално не се установяват.

Горното мотивира съда да уважи предявения иск с правооснование чл. 200 КТ за сумата от 66.47 лв. – парично обезщетение за пропуснати ползи, изразяващи се в разликата между нетното месечно възнаграждение за положен труд, което ищецът би получил, ако бе продължил да работи на длъжността си към датата на трудовата злополука и обезщетенията получени от НОИ и трудовото му възнаграждение по настоящия му трудов договор за периода от 19.02.2021 г. до месец 08.2021 г., включително, ведно със ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 05.08.2021 г. до окончателното ѝ изплащане. Този иск за разликата над 66.47 лв. до пълния предявлен размер от 32 500 лв. и за периода от 01.09.2021 г. до 07.12.2060 г. следва да бъде отхвърлен като недоказан по

основание и по размер.

Ищецът не дължи държавна такса и съдебни разноски към Софийския районен съд, съразмерно с отхвърлената част от исковете, на основание чл. 359 от КТ и чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК.

Ищецът претендира направените по делото разноски. Ищецът е представяван по делото от един адвокат, за възнаграждението на който не се установява да е направил разноски, поради което такива не му се следват.

В хода на устните състезания пълномощника на ищеца адвокат Бахчеванов заявява претенция за присъждане на адвокатски хонорар в полза на пълномощника на ищеца адвокат Д. Й., тай като ищецът е материално затруднено лице.

Видно от Договор за правна защита и съдействие от 30.03.2023 г. е, че адвокат Д. Й. оказва на ищеца бесплатна правна помощ по делото, на основание чл. 38, ал. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА).

При този изход на спора и предвид заявеното от адвокат Д. Й. искане, на последната следва да се присъди по делото адвокатско възнаграждение в размер на 3983.92 лв., на основание чл. 38, ал. 2, изречение 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 и т. 5, и вр. чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съразмерно с уважената част от исковете.

Ответникът претендира присъждане на направените по делото разноски. Такива са направени в размер на общата сума от 1900 лв. – за възнаграждение на вещи лица. Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 1483.28 лв. – направени по делото разноски за възнаграждение на вещи лица, съразмерно с отхвърлената част от исковете. Ответникът претендира разноски за възнаграждение на един адвокат. Такива не се установява да са направени реално в производството по делото, поради което и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК не следва да се присъждат на ответника.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК във връзка с чл. 71, ал. 1 ГПК, чл. 73, ал. 3 от ГПК, вр. чл. 1 от Тарифа за ДТССГПК (обн. ДВ бр. 22 от 28.02.2008 г.) и чл. 77 от ГПК ответникът /ФИРМА/ следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийския районен

съд държавна такса в размер на 4921.06 лв., както и направените по делото разноски за възнаграждение на вещи лица, в общ размер на 701.84 лв., съразмерно с уважената част от исковете.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд, 123 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА /ФИРМА/ с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ***** ДА ЗАПЛАТИ НА А. К. В. с ЕГН ***** с адрес гр. *****, ***** **сумата от 122960 лв.** – парично обезщетение за бъдещи сигурни имуществени вреди – закупуване на миоелектрична протеза с електрическо задвижване и протезни ръкавици, вследствие на трудовата злополука, реализирана на 19.02.2021 г. и настъпилата в пряка причинно-следствена връзка с нея травматична ампутация на горния десен крайник на А. К. В., на основание чл. 200 от Кодекса на труда, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 05.08.2021 г. до окончателното изплащане, както и **сумата от 66.47 лв.** – парично обезщетение за пропуснати ползи, изразяващи се в разликата между нетното месечно възнаграждение за положен труд, което ищецът би получил, ако бе продължил да работи на длъжността си към датата на трудовата злополука и обезщетенията получени от НОИ и трудовото му възнаграждение по настоящия му трудов договор за периода от 19.02.2021 г. до месец 08.2021 г., включително, на основание чл. 200 от Кодекса на труда, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 05.08.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявените от А. К. В. с ЕГН ***** с адрес гр. *****, ***** срещу /ФИРМА/ с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ***** иск с правно основание чл. 200 КТ за разликата над 122960 лв. – парично обезщетение за бъдещи сигурни имуществени вреди – закупуване на миоелектрична протеза с електрическо задвижване и протезни ръкавици, вследствие на трудовата злополука, реализирана на 19.02.2021 г. и настъпилата в пряка причинно-следствена връзка с нея травматична ампутация на горния десен крайник на А. К. В. до пълния предявен размер от 131204 ЕВРО (с левова равностойност 256612.72 лв. = 131 204 ЕВРО x 1.95583 лв.), като недоказан по размер; иск с правно основание чл. 200 КТ за разликата над **66.47 лв.** – парично обезщетение за пропуснати ползи,

изразяващи се в разликата между нетното месечно възнаграждение за положен труд, което ищецът би получил, ако бе продължил да работи на длъжността си към датата на трудовата злополука и обезщетенията получени от НОИ и трудовото му възнаграждение по настоящия му трудов договор за периода от 19.02.2021 г. до месец 08.2021 г., включително до **пълния предявен размер от 32500 лв. и за периода от 01.09.2021 г. до 07.12.2060 г.**, като недоказан по основание и по размер; както и изцяло исковете с правно основание чл. 200 КТ за сумата от **131204 ЕВРО** (с левова равностойност 256612.72 лв. = $131204 \text{ ЕВРО} \times 1.95583 \text{ лв.}$) – обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в бъдещи сигурни вреди – закупуване на нови протези и протезни ръкавици, вследствие на трудовата злополука, настъпила на 19.02.2021 г. и настъпилите, в пряка причинно-следствена връзка с нея телесни увреждания, след изминаване на 5 /пет/ години от датата, на която е поставена първата протеза и ръкавиците, поради тяхното износване и необходимост от подмяна на всеки 5 (пет) години, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до окончателното изплащане, като неоснователен; за **сумата от 1641 ЕВРО** (с левова равностойност 3209.52 лв. = $1641 \times 1.95583 \text{ лв.}$) – разходи за провеждане на обучение в Дудерщат, Германия; както и за **сумата от по 1 000 лв. ежемесечно** – парично обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи за придружител – болногледач, при 12-чиров работен ден, седем дни в седмицата, както и през празничини и официални почивни дни, **считано от 19.02.2021 г. пожизнено**, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска, като първата е считано от датата на исковата молба, до окончателното им изплащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА /ФИРМА/ с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ***** **ДА ЗАПЛАТИ НА** адвокат Д. Й. Й. с ЕГН ***** с адрес гр. ***** **сумата от 3983.92 лв.** – адвокатско възнаграждение за осъществената по делото бесплатна правна помощ на ищеца А. К. В. с ЕГН *****, на основание чл. 38, ал. 2, изречение 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 и т. 5, и вр. чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА А. К. В. с ЕГН *****, с адрес гр. ***** **ДА ЗАПЛАТИ на /ФИРМА/** с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление

******* сумата от 1483.28 лв.** – направени по делото разноски за възнаграждение на вещи лица, съразмерно с отхвърлената част от исковете, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

ОСЪЖДА /ФИРМА/ с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ***** **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Софийския районен съд **сумата от 4921.06 лв.** – дължима държавна такса, съразмерно с уважената част от исковете, както и **сумата от 701.84 лв.** – направени по делото разноски за възнаграждение на вещи лица, съразмерно с уважената част от исковете, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК във връзка с чл. 71, ал. 1 ГПК, чл. 73, ал. 3 от ГПК, вр. чл. 1 от Тарифа за ДТССГПК (обн. ДВ бр. 22 от 28.02.2008 г.) и чл. 77 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с възвивна жалба пред СОФИЙСКИЯ ГРАДСКИ СЪД в **ДВУСЕДМИЧЕН СРОК**, считано от датата на връчването му на страните, на основание чл. 259, ал. 1 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____